

René van Zinnicq Bergmann (49), man van Anniek Pheifer

‘Ik dacht: wat moet zij nou met mij?’

‘Je voelt het wanneer iemand je leuk vindt en dat haar hart, net als het jouwe, iets sneller begint te kloppen. Ik had Anniek twee keer eerder ontmoet op de set van *Grijpstra & De Gier*, waar we tussen de scènes door erg met elkaar konden lachen. Ik dacht: deze vrouw heeft humor. We vonden elkaar leuk, zonder dat we aan het flirten waren. Zij zat in een relatie en ik ook. Ik kwam haar weer tegen in een café, nadat mijn relatie was gestrand. ‘Kom je langs?’ sms'te een gezamenlijke vriendin van Anniek en mij naar me. Meteen daarna stuurde ze Anniek een berichtje: ‘Hij komt hier naartoe en het is uit!’ Ik merkte aan Anniek dat ze een beetje nerveus was, terwijl ik dacht: wat moet zij nou met mij? Ik vond mezelf veel te oud voor haar. Zij was destijds 28, ik 42. Nadien sms'te ze om me mee uit eten te vragen. Omdat ik het met mijn werk waanzinnig druk had, ging ik niet meteen op haar voorstel in, waardoor ze dacht dat ik degene was die geen interesse had. Pas een paar weken later zaten we tegenover elkaar in een Italiaans restaurant. Ik keek haar aan, vroeg of ik haar een kus mocht geven waarna ik haar over de tafel heen heb gezoend. Dat ik in de beginfase van onze verliefdheid met een vriend op wintersportvakantie ging vond ik heel erg. In gedachten was ik continu met Anniek bezig en ik wilde haar helemaal niet achterlaten. Met mijn mobiele telefoon had ik geen bereik, daarom heb ik een telefooncel opgezocht om haar op te bellen. ‘Jij bent het voor me’, zei ik. ‘Ja, jij bent het ook voor mij’, antwoordde ze. Dat gevoel had ik nooit eerder gehad. En precies datzelfde gevoel is er nu nog.

Ik heb altijd de wens gehad om vader te worden. Totdat ik op een bepaalde leeftijd kwam en me realiseerde dat dit misschien niet meer zou gebeuren. ‘Jij wordt een oudere vader’, zei mijn zus troostend als ik weer eens last had van liefdesverdriet. Een kind krijgen wilde ik met één vrouw doen, en dat was met Anniek. Het lijkt misschien absurd dat ze al na twee maanden bij me introk zonder dat we er concreet over hebben gesproken, maar het voelde gewoon logisch. Dat ook zij graag een

kind met mij wilde was al snel duidelijk. De zwangerschap volgde kort daarna; we schrokken er zelfs even van. Achteraf hadden we onze eerste zoon Willem geen moment langer willen missen, alleen kwam alles tegelijk: de zwangerschap, de bruiloft en ons nieuwe woonhuis. Terwijl we in een periode zaten waarin we elkaar net leerden kennen.

Na al die jaren kan ik nog steeds geen enkele irritante gewoonte bij Anniek ontdekken. Zo groot ze is als actrice, zo bescheiden is ze als mens. Ik ben degene met het hart op de tong, waardoor ik in de omgang emotioneler kan reageren. Als kind was ik al extravert. Ik liet me niet door een ander vertellen wat ik moest doen. Van het gymnasium stapte ik over naar het atheneum om daarna op de havo te belanden, waar ik ook niet veel uitvoerde. Nu ik vader ben begrijp ik dat je daar als ouder een beetje angstig van kunt worden. Ik ben benieuwd hoe onze zonen zijn als ze in de puberteit komen.

Zelf kom ik uit een gezin van zes kinderen, met vier oudere zussen. Eigenlijk had ik vier extra moeders die zich met mijn opvoeding bemoeiden en toekeken of ik niet te veel boter op mijn brood smeerde. Zo gaat dat nou eenmaal met zussen. Toch kunnen we het allemaal goed met elkaar vinden en ook met mijn ouders heb ik een hechte band. Al ging ik wel al op mijn 16e het huis uit, omdat ik een generatieconflict met ze uitvocht waar we niet uit kwamen. Ik creëerde mijn eigen fantasiewereld. De schoolbanken, daar kon ik niks mee. In plaats daarvan maakte ik tekeningen, zong ik in een bandje en schreef ik op de lagere school toneelstukken. Die voerde ik zelf op, samen met het leukste meisje van de klas. In mijn puberteit was ik ongeconcentreerd, speels en tot over mijn oren verliefd op een meisje met wie ik meer tijd doorbracht dan op school. Mijn vader wilde me afremmen, wat juist averechts werkte. Als 16-jarige denk je dat je de hele wereld aankunt, dus vond ik het geen probleem toen besloten werd dat ik bij mijn oom en tante zou gaan wonen. Het bleek een goede beslissing om vanuit mijn woonplaats Utrecht naar mijn familie >

Geboren:
24 maart 1963

Beroep: acteur, speldocent en resident director (assistent regisseur)

Kinderen: Willem (5) en Douwe (1½)

Aantal exen: 3

Bij elkaar sinds:
2005

Zij is onweerstaanbaar: ‘Als ze lacht, dan straalt het plezier van haar af.’

Onhebbelijkheid: ‘Dat ze zich niet snel uitsprekt als ze iets wil. Ik kan haar gedachten niet raden.’

'Ze hoeft het mij niet uit te leggen als ze naar het café gaan'

Ze wordt kwaad als:

'Ze niet ergens de tijd voor kan nemen. Ik ben geneigd om 's ochtends te haasten en dat vindt Anniek vervelend, waardoor we dat punt proberen te vermijden.'

Ze ziet me het liefst:

'Als ik ontspannen ben en grappen maak.'

Moment van de dag samen:

'Als de kinderen weg zijn en we thuis koffie drinken, de krant lezen en een beetje zitten te ouwehoeren met z'n tweeën.'

Over 20 jaar:

'Dan zijn de kinderen het huis uit, ben ik hopelijk nog niet met pensioen en wonen we op een boot aan de Vecht. Heerlijk lijkt me dat.'

in Boxtel te verkassen. Ik kwam er in een overzichtelijke wereld terecht. De leraren op school waren leuk en het dorp was gemoedelijk. Mijn oom en tante vond ik lieve mensen. Vooral met mijn oom, die agoog van beroep was, kon ik goede gesprekken voeren.

Tijdens de selectiedagen aan de toneelschool in Arnhem wist ik meteen dat dit was wat ik wilde. Ik vond het fantastisch om een geleide improvisatie uit te voeren en eigen scènes te bedenken. Mijn ouders twijfelden aan mijn beslissing. Was ik wel goed genoeg om acteur te worden? De selectie aan de toneelschool vond ik inderdaad pittig. Niet alleen omdat er maar een handjevol mensen werd aangenomen van de honderden aanmeldingen, ook vanwege de confrontatie met jezelf. Zodra je bent aangenomen is het alsof je continu een spiegel wordt voorgehouden. Je voelt je als een poppenspeler die voortdurend naar zichzelf kijkt. Als acteur is het nodig om je ervan bewust te worden wie je bent en om precies te weten wat je doet, zodat je een scène kunt herhalen of uitwerken. In het begin vond ik het moeilijk om deze houding in het dagelijks leven weer los te laten en te voorkomen dat ik te overbewust met mezelf bezig was. Acteurs zijn mensen met sterke persoonlijkheden. Soms is dat irritant, soms is het vooral leuk, maar bovenal is het herkenbaar. We houden ons met het leven bezig, en dat is het mooie aan het vak.

Mijn eerste afwijzing voor een grote rol betrok ik op mezelf. Ik bleef als één na laatste over toen de keuze op een ander viel. Ik dacht dat ik niet goed genoeg was. Nu weet ik dat het naast kwaliteit voor een groot deel te maken heeft met mazzel of pech én met typecasting. In Nederland is de markt van bekende acteurs klein, want producenten gebruiken graag dezelfde gezichten. Vroeger baalde ik daarvan, nu kan ik daarmee leven. Ik heb altijd mijn horizon willen verbreden en het gevoel gehad dat ik de wijde wereld in moest trekken. Nadat ik een contract bij Toneelgroep De Appel en het Nationaal Toneel kreeg besloot ik om freelance

acteur te worden. Voor mij werkt dat beter. Soms vreet de onzekerheid van dit bestaan aan me, en toch heb ik altijd vertrouwen in de toekomst. Zelfs nu, in een tijd dat toneelgezelschappen vanwege de bezuinigingen niet weten of ze nog blijven bestaan. Tot eind dit jaar heb ik werk, daarna weet ik niet wat me te wachten staat. Dat heb ik nog nooit eerder meegemaakt, maar tot nu toe gaat altijd opeens de telefoon en heb ik weer een nieuwe klus. Op die manier heb ik als resident director voor Van den Ende gewerkt en ben ik in de Duitse productie van *The Lion King* terechtgekomen om de rol van Scar te vertolken.

Van de aanloop en doorbraak van Anniek heb ik niks meegekregen. Ik woonde drie jaar lang in Duitsland toen zij met haar rol als 'kleine zuster' bij *Jiskefet* bekend werd bij een groot publiek. Ik kende haar helemaal niet tot we samen in een aflevering van *Grijpstra & De Gier* speelden. Ik zag Anniek voor het eerst op de dag dat Theo van Gogh werd vermoord, en van de vrolijke sfeer op de set was niks meer over. Totdat Anniek en ik in de dagen erna met elkaar begonnen te geiten. Dat zij en ik allebei acteurs zijn vind ik een ideale combinatie. Je weet dat je in dit vak de ander bepaalde dingen moet gunnen. Sociale contacten met collega's nemen tijdens een productie een belangrijke plaats in. Ze hoeft het mij niet uit te leggen als ze met z'n allen ergens gaan eten of naar het café gaan. Het gevaar schuilt er vooral in dat je in een leven terecht komt waarin je voornamelijk agenda's met elkaar zit te vergelijken om elkaar te kunnen zien.

Wij zoeken de leuke dingen samen op. Samen uit eten of een weekendje naar Parijs, en op de verjaardagen van onze kinderen vieren we tegelijkertijd heel bewust onze liefde voor elkaar. Momenteel speel ik in de marathonvoorstelling *Herakles* bij toneelgroep De Appel, die om elf uur 's ochtends begint en tot tien uur 's avonds duurt. Als ik thuiskom drink ik vaak nog even een glas wijn met Anniek. Je kunt niet leven alsof elke dag je laatste is, maar ik heb wel veel meer dan vroeger het besef dat de dood bij het leven hoort. Als je jong bent sta je daar niet zo bij stil, totdat mijn collega Roef Ragas overleed aan een hartstilstand en een vrouw met twee kinderen achterliet. Het zal je maar gebeuren.

Mijn ouders leven nog. Het zijn twee schatten van mensen die me erg dierbaar zijn. Mijn eigen kinderen zal ik anders opvoeden dan zij mijn hebben opgevoed. Wat dat betreft zitten Anniek en ik op dezelfde lijn. Maar als het nodig mocht zijn om hulp in te roepen en afstand te nemen zoals mijn ouders destijds met mij hebben gedaan, dan hoop ik dat ik daar net zo veel moed voor heb. Ondertussen ben ik de vader die leuke acts bedenkt en uitvoert voor zijn kinderen. Zo zien Anniek en ik elkaar het liefst: grappen makend en lachend. Humor is onze gemeenschappelijke basis. <<

Herakles van toneelgroep De Appel loopt tot 28 oktober in het Appeltheater in Den Haag en van 16 tot 18 november in Carré Amsterdam, www.toneelgroepdeappel.nl

Anniek Pheifer (34)

werd aan het begin van haar acteercarrière in één klap bekend door haar rol als Rita, de kleine zuster, in *Jiskefet*. Ze is afgestudeerd aan de toneelschool in Amsterdam. Naast filmrollen in *Ik ook van jou*, *Het schnitzelparadijs* en *First Mission* is Anniek in televisieseries als *In de Vlaamse pot*, *Baantjer*, *Russen* en *Grijpstra & De Gier* te zien geweest. Sinds 2001 is ze verbonden aan het Nationale Toneel in Den Haag. Momenteel staat ze in het theater met de voorstelling *Midzomernachtdroom*. Voor haar acteerprestaties ontving Anniek tot twee keer toe de Guido de Moorprijs, en in 2009 was zij de verliezende finalist in het AVRO-programma *Wie is de Mol?*.

'Deze foto is gemaakt in juli 2006. Onze eerste vakantie samen brachten we door in Griekenland, op het eiland Corfu.'

